

opusdei.org

Vriendschap en sportiviteit kennen geen grenzen

Scholieren uit Duitsland, België en Nederland voetbalden voor de 16e keer voor de Drielandencup. Het telkens zinderende zaalvoetbaltoernooi was dit jaar in Baarn.

11-11-2005

De organiserende jeugdclub Lariks uit Amsterdam presenteerde vijf teams: twee teams in de categorie 11-13 jaar en drie in de categorie 9-10

jaar. Verder waren de jeugclubs Erk uit Aken, Feuerstein uit Keulen, Narval uit Brussel en Middelheim uit Antwerpen van de partij. Club Erk wist de eindoverwinning in de categorie 11-13 jaar te behalen tijdens een spannende wedstrijd tegen het team AC-Lariks.

De finale van de categorie 9-10 jaar was een onderonsje tussen twee teams van de organiserende Klub Lariks. De grootste verrassing leverde echter het team Jong Lariks bestaande uit de broers Jeroen en Jochem Kluts met hun vriendjes uit Baarn. Ondanks het feit dat ze gemiddeld 8 jaar oud waren drongen ze tot de kleine finale door. Jochem, de aanvoerder, legt uit hoe dat kwam: “We speelden goed als team en waren gewoon betere voetballers, maar bij de finale wisten de Duitsers al hoe ze met hun lengte en kracht tegen ons moesten voetballen. Maar hun laatste doelpunt had afgekeurd

moeten worden, het was een sliding!”

Verschillende families van spelende jongens hebben aan de organisatie van het toernooi bijgedragen. Dat varieerde van het zoeken naar sponsors en het verzorgen van de accommodatie tot het regelen van vervoer en maaltijden.

Ook veel oudere clubleden hielpen mee aan het succesvol verlopen van het sportieve evenement. De oudere broer van Jeroen en Jochem, de veertienjarige Thomas Kluts, was een van de organiserende jongeren: “Het is niet niks om meer dan honderd hongerige jongens een weekend lang te eten te geven. Bij Klub Lariks heb ik vooral geleerd om mijn eigen verantwoordelijkheid te dragen.” Hij was dan ook een van de steunpilaren van de organisatie.

Betrokkenheid

De deelnemende jeugdclubs hebben met elkaar gemeen dat ze een bijdrage willen leveren aan een zinvolle besteding van de vrije tijd van scholieren en daardoor - als aanvulling van de opvoeding thuis en op school - aan hun persoonlijke en sociale ontwikkeling.

De doelstellingen van de jeugdclubs en de middelen die zij aanwenden hebben als achtergrond een katholieke visie op het leven. De clubs staan open voor iedereen, zonder onderscheid tussen politieke overtuiging, godsdienst of wereldbeschouwing. De gemeenschappelijke onderlinge band is de vriendschap en het vertrouwen. De godsdienstige activiteiten van de clubs zijn aan het Opus Dei toevertrouwd.

Wat het meest opviel was de gemoedelijke sfeer tussen de deelnemers. Keeper Stephan Kardol

verklaarde bij het in ontvangst nemen van de tweede prijs voor zijn team, dat deelnemen aan dit toernooi voor hem het belangrijkste was, ook al zou winst in de finale natuurlijk nog beter zijn geweest.

Verder viel de betrokkenheid van de ouders op. In grote aantallen waren zij komen kijken en aanmoedigen.

Jos Bahlmann: “Bij de opvoeding van mijn kinderen vind ik dat de club er gewoon bij hoort.” En andere vader: “Ik ben de club dankbaar dat ze een steuntje geven in de opvoeding van mijn kinderen.”

Multiculti-kerkdienst

Op zondag was er in de Nicolaaskerk te Baarn een meertalige Mis voor de deelnemers aan het toernooi. De tweede lezing werd in het Frans gehouden en het evangelie in het Duits. Verschillende deelnemers hebben voorbeden uitgesproken in meerdere talen.

Philip Tegelberg (15) leidde in het Nederlands en Engels de prijsuitreiking in. Hij kondigde aan dat de prijzen gegeven moesten worden volgens de gewone voetbalregels. Maar “Lariks zal Lariks niet zijn als we niet ook onze eigen regels hanteren, maar dat zullen jullie pas aan het einde merken”. Inderdaad, na de bekercups voor de finalisten, kwamen de fair-play prijs, de aanmoedigingsprijzen enz.

Tweejarige voetballers uit Keulen en Brussel kregen voor het eerst in hun leven een massaal “Lang zal hij leven” te horen; een geblesseerde speler in het gips ontving een leuke attentie en tenslotte was er een prijs voor de sportiefste voetballer. Deze ging naar Boudewijn van der Velden van Real Lariks. Maar er bleek nog een andere Boudewijn uit België in de hal te zijn die de achternaam niet had verstaan en tot verbazing van de

jury ook naar voren kwam. Thomas: “Ach, het is een grote teleurstelling als je jouw naam hoort en denkt de prijs te hebben gewonnen, en dan met gebogen hoofd naar je plaats terug moet. Daarom hebben we nog een mooi petje over.” Blij met zijn vergissing ging de Belgische Boudewijn terug naar zijn plaats.

De reacties na afloop waren duidelijk: volgend jaar gaan we met zijn allen naar Duitsland om alle prijzen te winnen. De samenvatting van het toernooi gaf Hidde, de aanvoerder van het kampioenenteam Inter Lariks, bij de uitreiking van de grote beker op de vraag wat hij van het toernooi had gevonden: “Cool!”

article/vriendschap-en-sportiviteit-
kennen-geen-grenzen/ (5-4-2026)